

Vstup, Před evangeliem, Obětní průvod, Přijímání, Závěr

Vstup

1. Du-še věr-né, Pá-na viz-te krá-čet ces-tou kří-žo - vou, za nás na své skrání
 čis-té nést ko - ru-nu tr - no - vou. Hříšná zlo-ba li - du je - ho těž-ký
 kříž naň vlo - ži - la, rod-ná ze-mě krá-le své-ho ostrým hložím zra - ni - la.

Před evangeliem

2. My, kdo dále hříchy svými
 těžším činíme tvůj kříž,
 s ženami teď plačícími
 čekáme, až promluvíš.
 Bolest tvá nás napomíná
 nedbat ran, jež pominou,
 ale lkát, že naše vina
 je tvých strastí příčinou.

Přijímání

5. Svaté tělo, v každé ráně
 láskou Boží zářící,
 svatá krev z boku Páně,
 do mé duše prýstící!
 Po čem lační, po čem žízní
 lidská srdce bolavá,
 to jim dáš jen ty svou přízní,
 jež se v Chlebě rozdává.

Obětní průvod

3. Pro nás Ježíš na kříž sklání
 tělo krutě zraněné
 jako oběť smilování
 za ovečky ztracené.
 Bože, oběť svého Syna
 přijmi v této svátosti,
 pro ni chraň nás všeho zlého,
 z temnoty nás vyprosti.

6. Jako setník na Golgotě
 pravdu Boží nahlíží,
 zástup hříšných poznává tě,
 Kriste, Králi, na kříži.
 Tobě, svému Spasiteli,
 vyznáváme s vroucností:
 Přítomen jsi vpravdě celý
 v Nejsvětější svátosti.

Závěr

7. Veď nás, Kriste, dobrý Pane,
 cestou kříže za sebou
 k hrobu, jenž i nám se stane
 zmrtvýchvstání kolébkou.
 Ať ze Slunce, jež se skrývá
 zde v oltární svátosti,
 do nás tryská záře živá,
 příslib věčné radosti.

Před evangeliem

2. My, kdo dá-le hříchy svý-mi těž-ším či-ní-me tvůj kříž, s že-na - mi ted' pla-čí -

cí - mi če - ká - me, až pro - mlú - víš. Bo - lest tvá nás na - po - mí - ná ne - dbat

ran, jež po - mi - nou, a - le lkát, že na - še vi - na je tvých strastí pří - či - nou.

Obětní průvod

3. Pro nás Je-žíš na kříž sklá-ní tě - lo kru-tě zra-ně - né ja - ko o - běť

smi-lo - vá-ní za o - věč-ky ztra-ce - né. Bo-že, o-běť své-ho Sy-na přijmi

v té-to svá-tos - ti, pro ni chraň nás vše-ho zlé-ho, z temno - ty nás vy-pros - ti.

Obětní průvod 2

4. Pa-ne svě-tla pře-žá-dou-cí, tys náš domov, tys náš hrad; ne-dej marně u bran

tlou-ci nám, kdo jdem ti ú-ctu vzdát! Sva-tá chví-le již se blí-ží po-kle-

ká-me na tvůj práh. Pán se k li-du své-mu sní-ží v chleba, ví-na způ-so-bách.

Přijímání

5. Sva-té tě-lo, v každé rá-ně lás-kou Bo-ží zá-ří - cí, sva-tá kr-vi

z boku Pá-ně, do mé du-še prý-ští - cí! Po čem lač-ní, po čem ží-zní lid-ská

srd-ce bo-la - vá, to jim dáš jen ty svou příz-ní, jež se v Chlebě roz-dá - vá.

Přijímání 2

6. Ja - ko set-ník na Gol - go - tě prav-du Bo - ží na - hlí - ží, zá-stup hříšných

po-zná-vá tě, Kriste, Krá-li, na kří - ži. To-bě, svému Spa-si - te-li, vy-zná-

vá-me s vroucnos - tí: Pří-to-men-ji vpravdě ce - lý v Nejsvě - těj - ší svá-tos - ti.

Závěr

7. Veď nás, Kris-te, dob-rý Pa-ne, ces-tou kří-že za se - bou k hrobu, jenž i

nám se sta-ne zmrtvých - vstá-ní ko-léb - kou. Ať ze Slunce, jež se skrývá,

zde v ol-tář-ní svá-tos - ti, do nás tryská zá-ře ži-vá, příslib věčné ra-dos - ti.